

И извикалъ сѣ присмѣхъ,
 Безъ да се запира:
 „Глунаво пчелище,
 Стига медъ събира!“
 Кротката пчелица
 Изъ оназъ трѣвица
 Само погледнѣла
 И рекла си ниско:
 „Топлото ще мине,
 И студътъ е блиско!“
 Цѣло лѣто хвѣркалъ
 Брѣмбара и брѣмкалъ,
 Безъ да се потруди,
 Та като пчелата,
 Нѣщо да поскѣта
 И за прѣзъ зимата.
 Мина врѣме лѣтно,
 Топло и приятно;
 Мина сѣщо есенъ,
 Ето и зимата:
 Вѣтъръ духнѣ,
 Мразъ се спустѣ, —
 Побѣли земята
 Брѣмбара, горкия,
 Гдѣ ли да се скрие?!
 Нѣма кошарина,
 Нито медовина:
 Отъ гладъ, отъ студъ сѣкнѣ
 И за день загина.

Младостъта е лѣто.
 А да е проклѣто
 Туй момче, което
 Като брѣмбаръ скита,
 А наука що е —
 Нито даже пита.
